

HOLLY
SEDDON

LÉLEGZET- VISSZAFOJTVA

„A LÁNY A VONATON óta egyetlen
pszichothriller sem ragadott magával ennyire.”

– Tess Gerritsen, New York Times bestsellerszerző

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

H O L L Y S E D D O N

LÉLEGZET-
VISSZAFOJTVA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Boonak és a piciknek

ELSŐ FEJEZET

Amy

1995. JÚLIUS 18.

A zene végiglüktetett a testén, átjárta a szívét is. Olyan hangosan szólt, hogy vadul dübörgött a dobhártyáján, és megrezgettette a kis madártestének bordáit is. Amynek a zene volt a mindene. Na, jó: majdnem a mindene.

A tizenöt éves Amyre azt lehetett mondani, hogy derűs teremtés, akinek csak megszületni volt nehéz. Britpop zümmögött a fülébe, miközben lazára eresztett hátizsákkal legyalogolta a hosszú hazafelé vezető utat.

Amynek barátja is volt, Jake. A fiú szerette őt, és ő is a fiút. Már csaknem nyolc hónapja jártak. Szünetben mindig egymás meleg kezét fogva sétáltak végig az udvaron ott, ahol a szerelmespárok szoktak. Szaporán és egy ritmusra vert a szívük.

Amy legjobb barátnőit Jennynek és Beckynek hívták. A trió állandóan sztorik, versengések és pletykák tüzeiben égett. Szédítő tempóban repdestek köztük az „azt mondta, hogy azt mondta, hogy azt

mondta” típusú információk, amiket minden részeg szombat este végén megbánós-szipogós ölekezés követett.

A bulizás citromos Hooch-t jelentett a Memorial parkban, vagy Archerst limonádéval a Sleeper kocsmában, ahol még egy ötéves-től sem kértek személyit. Ha pedig másnap iskola volt, Amy egész este a telefonon lógott – hat után, amikor már olcsóbb volt a hívás. A lány általában addig beszélt, amíg Bob, a nevelőapja be nem jött a konyhába *azzal* a nézéssel, amelyik elárulta, hogy vacsoraidő van, ideje hát leszállni a vonalról. A csütörtök este mindig *Top of the Pops*szal és *EastEnders*szel telt, a péntek pedig a *Jóbarátok*kal és a *The Word*del.

A Kickers hátizsák minden lépéssel egyre nehezebbnek tűnt Amy vállán. Olyan ügyetlenül vette át egyik válláról a másikra, hogy kiesett az egyik fülhallgató, így hirtelen megcsapta a külvilág zaja.

A hosszabb utat választotta. Előző nap ugyanis hamarabb ért haza, így megijesztette Bobot a konyhában, aki a kedvenc bögréjében éppen a kávéját kavargatta. Bob először mosolyogva üdvözölte, s már ki is tárta a karját, hogy átölelje Amyt, amikor rájött, hogy a lány rekordidő alatt teljesítette a távot, úgyhogy biztos a mezőn keresztül jött.

Ezután félórás fejmosás következett Bobtól, hogy mindig a biztonságos irányt kell választani az út mentén.

– Csak azért mondom ezt, Amy, mert szeretlek. Mindketten szeretünk, és biztonságban akarunk tudni téged.

A lány fészkelődve hallgatta végig, miközben többször is visszafojtotta az ásítást. Amikor a nevelőapja végre befejezte, Amy felcsörtetett a szobájába, lehuppant az ágyra, és tokostól szétdobálta a CD-it, hogy összeállítson egy dühös válogatást a Rage Against the Machine-nel, a Hole-lal és a Faith No More-ral.

Amy sejtette, hogy ha előző nap sikerült meglepnie Bobot, akkor valószínűleg most is otthon lesz, és biztos arra vár, hogy megint lecsaphasson rá. A dolog nem ért meg ennyi strapát. Pláne keddi napokon, amikor a francia meg a törri miatt cipelni kellett azokat a hülye vaskos tankönyveket.

Amy szenvedélyesen utált franciául tanulni. Köcsög volt a tanár, meg amúgy is kinek jutna eszébe például az ablakhoz nemet társítani? De maga az ötlet tetszett neki, hogy megismerheti a nyelvet. Szexinek találta. Elképzelte, hogy levesz a lábáról egy Jake-nél kifinomultabb úriembert, akinek franciául suttog a fülébe. Egy idősebb pasit is el tudna csábítani. Sokkal idősebbet.

Persze, ettől még szerette Jake-et, és komolyan is gondolta, amikor ezt kimondta. Gondosan odarajzolta a fiú nevét a táskájára fehér hibajavítóval, a jövőt elképzelve pedig maga mellett látta. Csakhogy egyre több különbséget fedezett fel kettejük között az elmúlt néhány hétben.

A mélybarna kiskutyaszemekkel megáldott Jake nagyon kedves srác volt, szuper társaság. De amióta együtt jártak, mindössze annyira tellett tőle, hogy benyúljon Amy iskolai egyenblúza alá. Gyakran az egész ebédszünetet csokolózással töltötték az udvaron. Jake egyszer még rá is mászott Amyre, akinek viszont elzsibbadt a lába, ezért meg kellett moccannia. A fiú ezután egész nap olyan nyugtalan volt, hogy alig lehetett hallani a hangját.

Teltek-múltak a hónapok, de Amy még mindig szűz volt. Már kezdte szégyellni. Utálta, hogy ő lehet az utolsó. Másban is utált veszíteni.

A feszültségtől eltekintve azért reménykedett benne, hogy Jake ellóg a dzsúdóedzésről, és inkább találkoznak. A fiú mindig kocsival mehetett haza az öccsével, Tommal együtt, mert a felvigós anyukájuk volt

az iskolatitkár. A Royal Avenue hatalmas ablakú házaiban lakott az egész rokonság. Úgyhogy Jake mindig hamarabb hazaért, mint hogy Amy átléphette volna a kétszobás Warlingham Road-i ház küszöbét, ahol az anyukájával, Jóval és Bobbal élt.

Jake anyukája, Sue nem kedvelte Amyt. Mintha szerinte a lány tenné tönkre a drága kicsi kisfiát. Amynek tetszett a csábító nő szerepe. Az, hogy egyáltalán nő lehet.

Amy Stevensonnak volt egy titka. Egy olyan, amitől kihagyott a szívverése és összeszorult a gyomra. Egyik barátnője sem tudott róla, Jake meg aztán végképp nem. Jake sohasem tudhatta meg. Még Jake anyukája sem találta volna ki soha azzal a lesajnáló tekintetével.

Amy titka egy idősebb, igazi, nagybetűs Férfi volt. Szélesebb vállal és mélyebb hanggal, mint amilyen Jake-nek van. Ha ő mondott valami gorombaságot, akkor azért mondta, mert ő joggal tehetette. Magas volt, és magabiztosan járt-kelt, sohasem sietett. After shave illatát lehetett érezni rajta, nem pedig hónalspray-ét. Autóval járt, nem pedig biciklivel. És Jack hosszúra hagyott szőke tincseivel elmentésben sűrű sötét haja volt. Férfias frizurát hordott. Amy az ingén keresztül látta, hogy sötét szőr burjánzik a mellkasa közepén lévő sekély bemélyedésben. A titoknak tehát hosszú, fekete árnyéka volt.

Amynek valósággal felrobbantak az idegei, és zúgni kezdett a feje, amikor rágondolt.

A titok úgy ért Amy derekához, ahogy egy férfi ér egy nőhöz. Kinyitotta előtte az ajtót – nem úgy, mint az osztálytársak, akik flippergolyó módjára mentek neki a csapóajtóknak a suliban.

Amy anyukája úgy fogalmazott volna, hogy „magas, sötét hajú és jóképű”. A titoknak nem kellett hencseregni vagy dicsekednie. Még a sulis legcsinosabb csajai se hitték volna, hogy esélyük lehet nála.

Egyikük se tudta, hogy Amynek jóval több jutott egy esélynél. Sokkal több.

Amy tudta, hogy a titoknak titokban is kell maradnia. Még hozzá röpké titok lesz. Csak egy mondat a nagy történetben. Tisztában volt vele, hogy az egészét be kell suvasztania egy fiókba, hogy a maga tökéletes teljességében külön lehessen kezelni az élete többi részétől. Igazából már most is csak egy emlék volt. Hónapok múlva ugyanúgy Jake-vel fog smárolni ebédszünetben, veszekedni fog a barátnőivel, kifogásokon agyal az elfelejtett házira, és minden este Mark és Lard műsorát hallgatja majd a rádióban. Tudta, hogy így lesz. Azt mondta magának, hogy kibékült a helyzettel.

Amikor a titok megérintette Amy csípőjét vagy megigazította a haját, olyan volt, mint egy áramütés. Már a férfi ujjbegyeitől is úgy felforrta a vére, hogy se lát, se hall állapotba került tőle. Egyszerre izgatta és rémítette meg a gondolat, hogy mit tudna vele tenni ez az ember, és mit akarhat tőle. Lesz-e valaha is esélyük rá? Amy vajon tudja-e, mit kell csinálni?

Az a csók a konyhában, miközben a többiek ott zajongtak odakint. A keze Amy arcán, aztán a borostája, amihez foghatót a lány még sohasem érzett. Az apró csók, ami miatt nem bírt aludni éjjel.

Amy rákanyarodott a Warlingham Roadra, s a szokásos rituálé elkezdődött. Letette a táskáját az omladozó betonfalra. Megigazította a szoknyája derekát, hogy ne álljon olyan magasan. Kipakolta a holmijait, hogy megtalálja az Impulse Chic dezodort meg a cseresznyés ajakbalzsamot.

Felrázta a flakont, amiből egy kis édes permet a levegőbe hullt, majd egy gyors körülnézés után belelépett az illatfelhőbe. Látta, hogy az anyukája is pont így csinálja, mielőtt társasági eseményre megy.

Amy végighúzta az ajakápolót az alsó ajkán, aztán összecuppantotta a száját, hogy felülre is jusson belőle, végül fénytelenre paskolta a pulcsijával. Ha Jake véletlenül rá vár, akkor készen akart állni, de úgy, hogy ne legyen feltűnő az erőfeszítése.

A walkmanból továbbra is áradt a zene. Elkezdődött a *Do You Remember the First Time?* a Pulptól, Amy pedig elmosolyodott rajta. Jarvis Cocker vigyorgott és kacsingatott bele a fülébe, miközben viszszapakolt a táskájába, amit aztán a másik vállára vetve továbbra is az utat fűrkészte.

Amy látta Bob furgonját. Csak tizenkét háznyira volt az otthonától. Hunyorogva figyelte, ahogy valaki sétál felé.

Már a határozott, egyenes és megfontolt léptekből látta, hogy nem Jake az. Jake ugyanis ijedt rák módjára somfordált, félig futva mászkált. Amy az alak karcsú derekából tudta, hogy nem is Bob, aki inkább krumplira hasonlít.

Amikor rájött, hogy ki az, hirtelen émelygés fogta el.

Látta valaki?

Bob látta?

Hogyan vállalhatta ezt a kockázatot, hogy idejön?

De valamennyi érzés közül a túláradó boldogság volt a legerősebb. Buzogni kezdett Amyben az adrenalin, ami úgy toltá őt az érkező felé, mint fémet a mágnes.

Jarvis Cocker még mindig pajzánságokat énekelt a fülébe. Amy el akarta hallgattatni, ugyanakkor nem szerette volna egy ügyetlen mozdulattal kirántani a walkmanjét.

Állta a titok átható pillantását, miközben az ajkába harapva végignyomkodta az összes gombot a lejátszón. A zene végre elhallgatott. Már közvetlenül egymással szemben álltak. A titok mosolyogva lassan felemelte a kezét. Kivette az egyik fülhallgatót, aztán a másikat is.

Ujjai súrolták Amy fülét, aki nagyot nyelt, mert nem ismerte a szabályokat.

– Szia, Amy! – mondta még mindig mosolyogva. Megcsillant a zöld szeme. Olyan sötétek voltak a pillái, mintha nedvesek lennének. Amynek eszébe jutott róla egy régi pillanatkép a *Szombat esti lázból*, amin John Travolta megmossa az arcát a táncverseny fordulói között. Egy zenei magazin hátulján volt a fotó, s bár egy kicsit nyálasnak tartotta Travoltát, nagyon menőnek gondolta a jelenetet. Bele is ragasztotta az emlékkönyvébe.

– Szia... – felelte a suttogásnál alig hangosabban.

– Van egy meglepetésem a számodra. Szállj be! – mutatott a kocsi-ra, egy rókavörös Ford Escortra, majd sofőr módjára széles kézmozdulattal kinyitotta a lánynak az ajtót.

– Nem tudom, szabad-e ezt. Lehet, hogy a nevelőapám látja – nézett körbe Amy.

Ahogy ezt kimondta, már hallotta is, hogy a közelben egy bejárati ajtó csapódik, úgyhogy behúzott nyakkal elbújt a Ford mögé.

Nem messze a járdán Bob jelent meg, aki nyögve tette le a szerszámosládáját. Mélyet sóhajtott, miközben a kulcsai között matatott, aztán kinyitotta a kocsiajtót. Nem tudta, hogy figyelik. Gyanútlanul bedobta a ládát az anyósülésre, aztán becsapta az ajtót a nagy szőrös kezével. Átsétált a vezetőoldalra, felkapaszkodott az ülésre, végül csikorgó kerekekkel elhajtott. A furgon vége úgy kilengett, mint egy csóvált farok.

Amy hiába volt izgatott, hiába állt készen, szívesen végigrohant volna az úton, hogy beugorjon a furgonba, ahol biztonságban lehet, ahol megint gyerek lehet, és megkérdezheti Bobot, hogy kezelheti-e a sebáltót.

– Ez a nevelőapád volt?

Amy felegyenesedve leporolta magát, és szó nélkül bólintott.

– Akkor probléma megoldva. Szállj be! – villantott rá a titok százfogu mosolyt. Ezzel el volt intézve a dolog. Amynek nem volt több kifogása, tehát beszállt a kocsiba.

MÁSODIK FEJEZET

Alex

2010. SZEPTEMBER 7.

A kórteremben síri csend honolt. Kilenc szótlán, néma test feküdt mereven az elegáns pasztellszínű takarók alatt.

Alex Dale írt már koraszülöttekről, akiknek olyan törekeny volt a másodpercekben mérhető életük, mint egy lepkeszárny. Írt már leépüléssel járó betegségekről és gépekre kötött emberekről, akiknek a jövője egyetlen gombnyomástól függött. Még a saját édesanyja elmúlásának részleteit is megírta, ami olyan érzés volt neki, mintha kést forgatnának a szívében. De ezek a páciensek itt előtte egészen másfajta élőhalottak voltak.

A Tunbridge Wells Royal Infirmary kórház neurológiai osztályának ezen a részén olyan betegek feküdtek, akiknek azelőtt volt élete. Nem hasonlítottak tehát a koraszülött csecsemőkre, akik semmi mást nem ismertek az anyaméh falain, a testükbe hatoló csöveken és a szüleik kétségbeesve szorongó kezének melegén kívül.

Nem hasonlítottak az időskori elbutulástól szenvedőkre, akiknél néha szörnyű emlékek szakították meg a gyermeki létet.

A Bramble Ward merev testű lakói mások voltak. Nem lassanként haladtak a lejtőn, hanem hirtelen leszáguldottak rajta. És még mindig valahol odalent tanyáztak.

Néhányan lassan pislogva odafordították a fejüket a fény felé, és gyorsan megváltozott az arckifejezésük. A többiek pedig mintha lefagytak volna öröm, pihenés vagy valami borzalom átélése közben. Mindnyájuknak a torkára forrt egy néma sikoly.

– Az ilyen pácienseket éveken át leírták – szólalt meg a vörösesbarna főnővér, akinek olyan mély szarkalábak voltak a szeme körül, amilyeneket Alex még soha életében nem látott. – Zöldségeknek hívták őket – tette hozzá a nővér, aztán felsóhajtott. – Sokan még most is úgy gondolnak rájuk.

Az újságíró bólintott. Szedett-vetett gyorsírással körmölte le az elhangzottakat a bársonyborítású jegyzetfüzetébe.

A főnővér folytatta.

– De az a helyzet, hogy nem mind egyformák, és nem szabad leírni őket. Mindenki egyedi eset. Van, aki abszolút nincs tudatánál, mások viszont minimálisan igen, és azt az állapotot már egy világ választja el az agyhaláltól.

– Általában meddig maradnak itt, mielőtt felépülnek? – kérdezte Alex a papír fölött tartott tollal.

– Hát csak nagyon kevesen épülnek fel. Idén nyáron hazament egy pasas, hogy a szülei és a testvére éjjel-nappal otthon gondozzák, de évek óta ez volt az első ilyen eset.

Alex felvonta a szemöldökét.

– A legtöbben már régóta itt vannak – folytatta a főnővér. – És szinte mindnyájan itt is fognak meghalni.

– Sok látogatójuk van?

– Ó, igen. Néhányuk családja éveken át minden héten kiteszi magát ennek.

A kórház munkatársa elhallgatott, és végignézett az ágyakon.

– Nem tudom, hogy én végig bírnám-e csinálni – mondta. – Maga el tudja képzelni, hogy hétről hétre eljön, és semmit sem kap érte cserébe?

Alex igyekezett kiverni a fejéből a saját összecsomósodott hajú anyukájának a képét, aki csak mereven bámult rá, mielőtt esti mesét kért.

A főnővér halkabban folytatta, mert éppen látogató ült néhány ágy mellett.

– Csak nemrég fedeztük fel, hogy a felszín alatt vannak életjelek. Néhány ilyen beteg – mutatott az Alex mögötti ágyakra – és a világon még egy maroknyian már kommunikálni is elkezdtek.

A főnővér megállt. Mindketten a kórterem közepén voltak, ágyak és függönyök vették körül őket. Alex folytatásra buzdítva felvonta a szemöldökét.

– Ez egyébként nem teljesen így van, mivel az érintett páciensek végig kommunikáltak, csak az orvosok nem tudták megérteni a jeleket. Nem tudom, mennyire olvasott utána a témának, de egy év után bírósági döntés alapján akár le is lehet kapcsolni őket a gépekről, ha azok tartják őket életben. És most, amióta a bonc...

– Milyen borzasztó lehet úgy élni, hogy az ember nem tud beszélni! – jegyezte meg Alex az ákombákomos jegyzetelés közben. Kicsit megingott, mert émelyegni kezdett a zümmögő gépek között.

Az újságíró a hétvégi mellékletbe készített riportot dr. Haynesről, a homályba burkolózó tudósról, aki agyi képkalkító diagnosztikai felvételek alapján kommunikáció nyomát azonosította

ilyen betegeknel. Magával az orvossal még nem találkozott, pedig már közel volt a határidő. Messze nem ez ígérkezett élete legjobb cikkének.

Egy üres ágy volt a kórteremben, míg a másik kilencet néma lakók foglalták el. Mind a tízet babakék takaró fedte a levendulaszínű függönnyel elválasztott kis elkülönítőben.

A pasztellszínű falak között a nővérek és a beteghordók nyögve-erőlködve segítették fel a pácienseket ülő testhelyzetbe, hogy a szájukat megtörölve átöltöztessék őket az otthonról hozott vagy a távol maradó jóakarók által adományozott ruhákba.

A nővérpult mögül rádió szólt, amiből olykor csevegés hallatszott, máskor pedig „örökzöld slágerek”. Az alig hallható zene egybeolvadt a betegek sóhajaival és a gépek pityegésével, surrogásával.

Alexnek megakadt a szeme a kórterem legtávolabbi sarkában lévő poszteren. Jarvis Cocker nézett le róla a Pulp zenekarból, amint talpig tweedbe öltözve lógatta a csuklóját. Az újságíró nő hunyorogva próbálta kibetűzni a magazin nevét, amiből gondosan kiszakították.

Select. Rég nem létezett már, feledésbe merült. Alex tinikorában volt menő. Folyton levelekkel bombázta a szerkesztőt, mert tapasztalatszerzési lehetőségért könyörgött, de persze nem érkezett válasz sosem. Ez még akkor történt, amikor úgy tűnt neki, hogy a zene az egyetlen dolog, amiről az ember írni és olvasni akarhat.

A sötétkék egyenruhás főnővér faképnél hagyta Alexet. Most halkán és komoly hangon beszélt egy könnybe lábadt szemű férfi látogatóval egy rózsaszín köntösbe csomagolt merev test mellett.

Alex a puha lábbelijében közelebb csoszogott a sarokhoz. Sajgott a sípcsontja a reggeli futástól, úgyhogy megvonaglott az arca, amikor gyorsított a léptein. A balerinacipő sarka belemélyedt a hólyagokba.

A betegek többsége legalább középkorú volt, a sarki ágy viszont émelyítő fiatalságot sugárzott.

A függönyt csak tessék-lássék módon húzták be félig, az újságíró-nő pedig halkán belépett a hatalmas résen. Még az elkülönítő sötétjében is látta, hogy Jarvis Cocker nincs egyedül. Mellette a Blur fiatal Damon Albarnja nézett a kamerába kelleetlenül. Mindkét posztert a *Select* magazinból tépték ki nagy műgonddal még évekkkel ezelőtt. A rajzszögeken, amikkel kitűzték őket a falra, már megült a por.

Odabent minden rezzenéstelen volt. Két térd dudorodott a takaró alatt az ágyon. Két sovány, lilás színben játszó és libabőrös kar hevert piszkavasként a keményített ágyneműben, gazdája pedig egy kopott kék pólót viselt.

Alex eddig szándékosan nem nézett egyik páciensre sem. Valahogy udvariatlannak érezte volna szemügyre venni a dermedt arcokat – nagyjából annyira, mint amikor az emberek a fogyatékkal élőket bámulták a cirkuszi porondon a középkorban. Az újságíró-nő még most is a britpoposított ágy szélét figyelte, mint egy zavarban lévő gyermek. A fölé magasodó hófehér gépeket fürkészte, aztán felírt néhány felesleges dolgot a noteszébe. Addig habozott, míg végül megengedte magának, hogy az ott fekvő fiatal nő feje búbjára vándoroljon a tekintete.

A haja mély gesztenyebarnában játszott. A frufuját durván levágták, de a többi része hosszú volt, és mindenfelé gubancolódott. Gyönyörű kék szeme félig nyitva volt, és olyan márványszerűnek tűnt. Alex a lófarokba fogott hosszú hajával és a tengerszínű szemével úgy érezte, mintha tükörbe nézne.

A fiatal nő arcát végre teljes egészében látva pedig összeresztent.

Ismerte őt.

Biztos volt benne, hogy ismeri valahonnan, de ez csak úgy mindenféle konkrétum nélkül villant be neki.

Pániktól lüktető halántékkal összeszedte a bátorságát, hogy megint megnézzé. Képzletben úgy tett, mintha az ujjai közül lesne ki. Igen, ismerte ezt az arcot, ismerte ezt a nőt.

Nem is olyan régen még hibátlan volt Alex memóriája, s a név is beugrott volna neki egy szempillantás alatt. Csakhogy a fogaskerekek berozsdásodtak.

Alex hallotta, hogy súlyos léptek közelítenek felé lapos sarkakon. Leesett neki a tantusz.

– Nagyon sajnálom az előbbit – caplatott oda a főnővér. – Hol is tartottunk?

– Ő ugye...? – fordult Alex az idegenvezetője felé.

– Igen, ő. Kíváncsi voltam, felismeri-e. Biztos nagyon fiatal volt még akkor.

– Ugyanannyi idős voltam, mint ő. Mármint ugyanannyi idős vagyok.

Alexnek kalapált a szíve. Tudta, hogy az ágyban fekvő nő nem érhet hozzá, mégis úgy érezte, hogy megszorítja.

– Mióta van itt?

A főnővér ránézett a betegre, majd óvatosan leült az ágy szélére a könyökéhez.

– Majdnem azóta – felelte halkán.

– Istenem, szegénykém... – rázta meg a fejét Alex. – Egyébként meg... igen, bocsánat, lenne még néhány kérdésem, ha nem gond.

– Hát persze – mosolygott a nővér.

Alex vett egy mély lélegzetet, hogy összeszedje magát.

– Hülye kérdésnek tűnhet, de az alvajárás jelentett már problémát?

– Nem, nem jelentett. Nem tudnak mozogni.

– Ja, persze – igazította meg egy hajtincsét az újságíró a toll végével.
– Kissé meglepődtem a kórterem biztonsági intézkedésein. Ez megszokott dolog?

– Nem ül mindig őr az ajtó előtt, csak amikor nagy a jövés-menés. Egyébként az irodában szoktunk lenni, mert sok a papírmunka. Viszont tényleg nagyon komolyan vesszük a biztonságot.

– Ezért kellett regisztrálnom magamat?

– Igen, minden látogatót számon tartunk. Ha belegondol, az itteniekkel bárki megtehetne bármit, amennyiben olyan szándékai lennének.

Alex sűrűn pislogva ült a narancsszínű napsütésben a volán mögött. Amy Stevenson. Ő volt az a nő az ágyon. Még mindig tizenöt évesen, a britpop poszttereivel, a kócos hajával, a kislányos tekintetével.

Lelassított a zebránál, ahol majdnem nekibotladozott a fekete Volkswagen Polója motorháztetőjének egy turbékoló tinipár. Úgy össze voltak fonódva, mintha három lábon járnának összesen.

Alex képtelen volt kiverni a fejéből Amyt. Amy Stevensont, aki egy napon elment az iskolába, és sohasem ért haza. Az eltűnéséről szóló felhívásokat. A képernyőre kívánczó történetet a tragikus sorsú tiniről az iskolai egyenruhájában. A mosolygós képet az évkönyvből, amit minden országos csatornán mutogattak. Amy zokogó anyját és szorongó apját... vagy az a nevelőapja volt? A barátait, akik „rendkívüli gyűlést” hívtak össze a suliban, miután látták az esti híreket.

Alex úgy emlékezett, hogy Amyt néhány nap múlva találták meg. A tettes ellen viszont hónapokig tartott a hajtóvadászat... vagy csak

hetekig? Alex ugyanannyi idős volt, mint Amy, és ez az eset vezette rá a sokkoló felismerésre, hogy ő sem legyőzhetetlen.

Mindössze félóránnyira lakott akkor Amytől. Őt is bárki, bármikor elvihette volna az utcáról – fényes nappal.

Amy Stevenson, az 1995-ös év legnagyobb híre most egy emberi archívumban hevert.

Dél múlt egy perccel. A nap már magasan járt. Megfelelő időpont a kezdéshez.

Alex elővett egy magas poharat és egy karcsú boroskelyhet a hűvös konyha csendjében. Óvatosan szobahőmérsékletű ásványvizet töltött az előbbibe, egészen a pereméig. Aztán hűtött fehérborot – jófajta rizlinget – pontosan a kelyhen lévő jelölésig, hogy aztán visszategye az üveget a hűtő ajtajának rekeszébe, ahol az egy koccanással csatlakozott öt ugyanolyan társához.

A víz fontos volt, hiszen minden gyenge sörnél erősebb ital több folyadékot von el a szervezettől, mint amennyit bevisz vele az ember, a kiszáradás pedig veszélyes. Alex minden délutánt egy nagy pohár szobahőmérsékletű vízzel indított. Az elmúlt két évben hetente néhányszor előfordult vele, hogy becsorgatott az ágyba, de csak ritkán volt komolyabb kiszáradása.

Két üveg bor otthon, olykor három. Többnyire fehér, hűvös délutánokon viszont vörös. Muszáj volt, hogy mindig legyen belőle otthon.

Amikor Matt utoljára állt a közös otthonuk ajtajában, tökéletesen végleges mozdulattal cipelve a nyári zakóját meg a télikabátját, azt mondta Alexnek, hogy úgy „tartja szinten” az alkoholproblémáját, mint egy cukorbeteg az állapotát.

Alexen teljesen elhatalmasodtak a saját szokásai és szertartásai. Az irányítás állandó kézben tartása és a szakmai előmenetellel való próbálkozás teljesen lefoglalta. Semmi energiája nem maradt rá, hogy még egy házasságot is menedzseljen. Arra meg aztán pláne nem, hogy élvezze.

Nem számított rá, hogy huszonnyolc évesen elvált nő lesz. Az emberek többségében még csak akkor kezd felmerülni az esküvő gondolata.

Tudta, hogy Matt miért hagyta el. A férfi csak várta és várta annak a jelét, hogy Alex jó útra tér, őt és a közös életet választja majd a pia helyett. A feleségnek viszont esze ágában sem volt megváltozni. Még akkor sem, ha látszólag „minden oka” megvolt rá. Alex egyszerűen ilyen volt, így élt.

Az egyetemen ismerkedtek meg, a Southampton University gólyahatén, bár egyikük sem tudta pontosan felidézni a történetet. A közös múltjuk néhány héttel az első szemeszter kezdete után kezdődött, amikor már minden kétséget kizáróan együtt jártak, és minden reggel együtt ébredtek másnaposan.

Az ivászat tartotta össze a kapcsolatukat, ám nem csak az az egy dolog létezett a számukra. Sőt Mattnek már egyre kevésbé volt fontos az idő múlásával. Beszélgettek, nevetgéltek, az órákon pedig arcpirítóan jól teljesítettek – részben az örületes eszmeccserék miatt, részben pedig a versengés okán. Matt kriminológiát tanult, míg Alex angol irodalmat. Már a legelső hónaptól kezdve úgy fogalmaztak, hogy „mi”. Nem „te” és „én”.

Most már két év eltelt azóta, hogy kimondták a válást, de Alex továbbra is „mi”-ben gondolkodott. Mintha lenne egy fantom végtagja, amit amputáltak ugyan, mégis úgy érezte, hogy ott van.

Alex minden délután kikapcsolta a telefonját, mielőtt a szájához ért az első pohár. Rég törölte a Facebook-profilját, és eltüntetett minden olyan digitális lábnyomot az internetről, ami lehetővé tette volna, hogy részegen üzenessen Mattnek, a testvéreinek, a barátainak, a volt munkatársainak vagy bárkinek.

Ezek voltak a délutáni szabályok: nincs telefonhívás, nincs e-mail, nincs vásárlás. A nagyívó meg a funkcionális alkoholista között az a különbség, hogy az egyik nem ismeri a szabályokat. Előfordult, hogy a szerkesztők vidáman akadozó anyagokat kaptak, és hogy kényes telefoninterjúk szörnyen sértő irányt vettek. Alexnek csupa nagybetűvel írt, kitálalós e-mailekkel barátságokat sikerült szertefosztatni, s néha kész vagyontól vált meg egy spontán vásárlási roham közepette. Még ezeknél sokkal rosszabb dolgok is történtek vele.

Azóta javult a helyzet. Már szinte rendszeresen kapott munkát és volt saját lakása. Sőt még futni is elkezdett.

Legalább heti egyszer azért megtervezte a saját halálát, és alaposan elidőzött a búcsúlevéllel, amit Mattnek és a soha nem is tervezett gyerekeknek írt. A gyerekeknek, akiről már tudta, hogy soha nem is születhet meg.

Alex az íróasztalához ülve elővette a bársonyborítású noteszét.

„Amy Stevenson”

Volt egy sztorija, ami sokkal érdekesebbnek ígérkezett annál, mint amivel megbízták.

HARMADIK FEJEZET

Jacob

2010. SZEPTEMBER 8.

Jacob többnyire biztos volt abban, hogy szereti a feleségét. De amikor a nő háromnegyed órán keresztül megállás nélkül beszélt a házbővítésről, amire semmi szükségük nem volt, és meg sem engedhették maguknak anyagilag, kicsit kevésbé furdulta a lelkiismeret a hazugságok miatt.

Nézte, ahogy Fiona szája olyan eltökélten formálja a szavakat. Annyi szó volt, olyan átkozottul sok, hogy egyetlen szüntelen zajfolyammá fajult.

Azok a rózsaszín ajkak most már csak beszédre szolgáltak. Mikor lágyultak el utoljára egy csókra? Mikor suttogtak valami édeset Jacob fülébe?

– Figyelsz te rám egyáltalán? – pálásodott be az asszony szúrós tekintetű barna szeme azonnali bőgéssel fenyegetve. Milyen régen nevetteték meg egymást úgy, hogy kicsordult a könny a szemük sarkából?

– Hát persze hogy figyelek – toltta el maga elől Jacob a félig meg-evett gabonapelyhet. Kétségbeesetten próbálta elkerülni, hogy kifele irányítsa az agresszióját, passzív-agresszív magatartást tanúsítson, vagy megszegje bármelyik másik íratlan arany szabályt.

A megismerkedésükkor még mindenről tudtak beszélgetni. Vagyis szinte mindenről. Fiona lenyűgözte Jacket. A nőnek mindig sok mondanivalója akadt, amit a férfi szeretett meghallgatni.

Amíg még csak együtt jártak, éjszakákon át szócsatáztak, viccelődtek és beszélgettek. Az esküvő után sem sikerült elhálniuk a nászéjszakát, mert annyira belefeledkeztek egymás szavaiba, hogy rájuk virradt: Fiona lába bele volt gabalyodva az elefántcsontszínű ruha uszályába, és mindkettejüknek fáj az arca a sok mosolygástól meg nevetéstől, miközben a felkelő nappal józanodtak.

De Fiona egy idő után már nem kérdezte Jacket a munkáról, és nem is várta, hogy a férje bármit elmondjon neki. Csupán jelentéktelen háztartási dolgokon lovagoltak és kész.

Vajon mikor történhetett a változás? A várandósság elején? Vagy még előtte?

Fiona tudata tényleg beszűkült a peteérési időpontokra meg a fogantatáshoz ideális pózokra, de ettől még önmaga maradt, és továbbra is nevetgélve beszélgettek.

Már többről volt szó pusztán érdektelenség nélkül.

Fiona örökös kérdezősködéssel állította pellengérré a férjét, hogy kivel, hol és mikor találkozott, mit csinált. Aztán a hallottakat összehasonlította a naptárba felírt dátumokkal, a korábbi beszélgetésekkel, Jacob akkor viselt ruházatával és a félreérthető megjegyzéseivel.

– Szóval akkor kik is mennek arra a karácsonyi partira? Feleségek és barátnők hogyhogy nem? Általában a feleségek és a barátnők is szoktak! Lesz olyan feleség vagy barátnő, aki megy?

Fionát talán már nem is érdekelte. Ott növekedett a pocakjában a kis babszem, úgyhogy semmi más nem számított. Teljesen megváltozott a nő, akibe beleszeretett és akit feleségül vett. Az odáig vezető rengeteg feszültség ellenére Jacob mégis szárnyalt az örömtől, amikor a második kék csík is megjelent azon a bizonyos teszten annyi hónappal ezelőtt. Megrémült, de szárnyalt az örömtől.

Most a konyhapultnál ülve reggelizett, és nézte, hogy milyen nehézkesen mozog a felesége. Fiona egyensúlyérzéke hanyatlani kezdett az elmúlt néhány hétben, ahogy egyre jobban kerekedett a hasa.

Jacob felsóhajtott. Manapság minden beszélgetés ugyanoda vezetett: ehhez az átkozottul apró konyhához.

A konyhabővítés mindent megoldana. A helyhiányt, a nehézkes hozzáférést a kerthez, a babakocsi tárolását, illetve a közel-keleti válságot is.

A konyhabővítés jelentette a mindent. És ha Fiona nem kapja meg a kigazdálkodhatatlan ár ellenére, akkor eljön a világvége. Jacob nem volt biztos abban, hogy a képregénybe illő pocakban tényleg az ő gyereke van, nem pedig egy időzített bomba.

Az 1930-as években épült Tunbridge Wells-i ikerházfél még valószínű palotának tűnt, amikor csupán két éve beköltöztek. Spórolásba és lemondásba került, hogy összegyűjtsék a kezdő részletre valót. A friss házások megállapodtak, hogy legalább három évig a munka és a fizetés áll majd a középpontban, hogy működni tudjon a gépezet. Fiona minden kétséget kizáróan szívből egyetértett, hogy a jelzőlog olyan teher, ami két teljes fizetést igényel, és mindkettejüknek muszáj tennie a maga dolgát.

Nagyjából másfél évvel később viszont koncentrált kampányba kezdett a gyerekért. Először csak célozgatott rá, aztán könnyek között követelte. Szinte rögtön megfogant. A baba miatt pedig bővítésre lett szükség.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Figyelj, Fi! Nem akarok tahó lenni, de tényleg mennem kell. Szörnyű megbeszéléseim lesznek ma. Azt sem tudom, hol áll a fejem.

– Persze. Oké.

Fiona semmi mást nem mondott. Most vajon miért nem állt neki kérdezősködni?

Mindkettejüknek indulnia kellett. Fionának grafikusként a munkahelyére, Jacobnak pedig a kórházba, pedig nem is ott dolgozott.